

videtur prestare aliquid simile ei: quod potest auxiliatrix medicina conferre: ipsa enim morbo periclitantibus materna gratia semper assistit: ipsa contra dolores pro nostra imbecillitate consergit. Et tibi nos nititur subleuare: ubi nulle diuitie nulla pro dignitas subuenire. Jurisperiti palmites habentur qui negotia defendunt singulorum: sed quanto gloriosius est defendere vel depellere quod mortem videatur inferre: et salutem egrotanti promittere: de qua coacti fuerant ceteri desperare. hec ille. ¶ Secundum dubium fuit verum medici teneantur infirmos ad confessionem inducere. Ad quod respondeo quod ipsi tenentur seruare illud quod scribitur extra de peni. et remissi. c. cum infirmitas. ubi sic habetur. cum infirmitas corporalis nonnunquam ex peccato pueniat: dicente domino languido quem sanauerat. vade et amplius noli peccare ne deterius tibi contingat. presenti decreto statuimus et districte precipimus medicis corporum: ut cum eos ad infirmos vocari contingerit: ipsos ante omnia moneant et inducant: ut medicos aduocent animarum: ut postquam fuerit infirmo de spiritali salute psumum: ad corporalis medicine remedium salubrius procedatur: cum cessante causa cesset effectus. ubi dicitur Jo. an. in nouella. quod signanter dicit decretalis nonnunquam. quod non semper sed aliquando. Unde. vij. q. i. gregorius ait. cum percussio corporalis imminet: verum pro vin dicta vel purgatione contingat iudicium dei in hoc ignoratur. constitutio igitur illa medicis iniungitur et precepto in quacumque infirmitate siue mortali siue non mortali. Sed dubium est an sufficiat medicis tantum admonere infirmos quod vocent presbiteros quibus confiteantur: an etiam requiratur quod ita inducant ut etiam sequatur effectus scilicet quod infirmus confiteatur: aliter medicus derelinquat eum. Et de hoc videtur sentire hostien. quod sic: sed dura videtur talis opinio cum in piculo constitutus quantumcumque etiam obstinatis sit subueniendum secundum ordinem charitatis: nec tenentur medici tantum ad monendum. ¶ Tertium dubium fuit verum medici pro infirmorum cura possint stipendium siue salarii recipere. Ad quod respondeo quod dicitur Augustinus. xiiij. q. v. c. non sane. quod sic: ut dicit christus luc. ce. x. c. dignus est operarius mercede sua: nec ex hoc quod medicus accipit et petit salarii dicitur vendere scientiam suam vel sanitatem: que spiritualia sunt sed locat operas suas pro suo labore habito: tunc vel prius in studendo. nam ut scribitur. x. q. ij. c. precarie. Nemo de suo cogitur facere beneficium. Quod autem sancti medici Cosmas et Damianus nil susceperint cum

curabant infirmos: hoc ideo fecerunt ne viderentur vendere gratiam sanitatum: quod non virtute et industria humana: sed infusione diuina docti fuerat illam artem et miraculose sanabant. Sicut etiam heliseus propheta post naaman curatum a lepra nil speciale accipere voluit. et giesi qui ex auaricia precium occulte accepit sine scitu helisei: lepra percussus est ut scribitur. iij. regum. v. c. Licet igitur moderatum salarii medicis petere et accipere: quod intelligendum est ab his qui prestant: nam pauperibus non valentibus solvere gratis debent mederi: et non se ab eorum cura subtrahere: quod hoc est indirecte occidere: mortem enim prebatur languentibus inferre qui habet eum pro non et cludit ut dicitur Simachus papa. lxxxiij. di. c. i. diximus omnia supradicta tantum ad laudem medicorum de quorum numero sanctus lucas fuisse predicatur: tum etiam ut et superstitiosos damnemus qui dum prestant in suis infirmitatibus medicorum auxilio sanari illos negligunt et contempnunt: tum ut medicis pauperes et impotentes ad soluendum comendatos efficiamus.

¶ De virtutibus sancti luce in quo nullum peccatum scilicet mortale fuit post conversionem ad christum quoniam in eo erat spiritus sanctus: ob quod perseuerauit in sanctitate usque ad mortem. ¶ Capitulum ij. ¶ Secundum mysterium a nobis premeditandum de beato luca dicitur virtuositatis. fuit quidem virtuosus: ideo paulo et ceteris charissimus: quod Licerone teste. Nihil est amabilius virtute. Quantum vero et virtuosus et sanctus extiterit beatus lucas: ostendit Hieronymus in prologo in lucam dicens. Quod lucas discipulus apostolorum fuit qui paulum secutus est usque ad summam orientem eius pro martyrio scilicet in vrbis romae seruans domino sine crimine: nam neque uxorem neque filios neque septuaginta quattuor annorum obiit in bithynia plenus spiritu sancto: et quibus verbis colligimus tres conditiones virtutum beati luce. Prima dicitur puritatis. Secunda veritatis. Tercia firmitatis.

¶ Prima conditio dicitur puritatis quia virtutes eius fuerunt sine aliqua admixtione alienius peccati. Nam inquit Hieronymus. qui seruauit domino sine crimine: hoc est sine peccato mortali saltem post conversionem suam secundum Nicolaum de lira. Sed plerique dubitant verum beatus lucas fuit vnus de septuaginta duobus discipulis christi: ut enim ait Damascus papa. lxxvij. dist. c. Cor. epi. Non amplius quam duos ordines inter discipulos domini esse cognouimus. id est duodecim